În lumina exigențelor Programului aprobat de partid privind dezvoltarea continuă a mișcării sportive

CE SE ÎNTREPRINDE PENTRU ÎNDEPLINIREA OBIECTIVELOR DE REPREZENTARE SUPERIOARĂ A SPORTULUI ROMÂNESC PE PLAN INTERNAȚIONAL ȘI OLIMPIC?

NU POT EXISTA „MOMENTE DE RESPIRO" ÎN LUPTA PENTRU PRIMUL LOC ÎN LUME!

Handbal

● Handicapul creat din comoditate se recuperează numai prin măsuri energice și muncă fără preget ● De la juniori și pînă la titularii echipei naționale – atenția federației trebuie să fie aceeași, majoră, permanentă ● Indisciplina – jucătorilor și antrenorilor – grevează asupra îndeplinirii obiectivelor de pregătire

Handbalul în 7 a ajuns să obțină — datorită frumuseții jocului, accesibilității sale — o cotă înaltă în preferințele tineretului nostru. Fără îndoială, la aceasta a contribuit și suita de performanțe excelente (reprezentativele României au cucerit de 4 ori titlul mondial la băieți, campioanele țării noastre au cîștigat Cupa campionilor europeni etc.) realizate de ficolori în marile confruntări internaționale.

Și totuși handbalul este astăzi o problemă. O problemă asupra căreia se apleacă cu grijă forurile de resort, o problemă pe care o discută cu aprindere suporterii tot mai numeroși. Și aceasta pentru că — dorință unanimă — **handbalul nostru trebuie să-și mențină supremația în lume, să-și aducă în permanență contribuția la progresul general, la mărirea spectaculozității jocului, la o cît mai eficientă propagandă în rîndurile generației tinere.**

Semnalul de alarmă a fost tras cu prilejul Jocurilor Olimpice de la Montreal. Atunci, după cum se știe, **ambele noastre reprezentative nu și-au îndeplinit obiectivele :** băieții au ocupat locul II (angajament : locul I), iar fetele locul IV (angajament : locul III). După cum se vede, nu este vorba de o cădere, ci de o ratare de puțin a obiectivelor, dar la acest nivel de performanță „puțin" înseamnă, de fapt, foarte mult. O confirmare (nedorită) a faptului că poziția handbalului nostru nu mai este atît de trainică o constituie și rezultatele sinuoase din primul an al noului ciclu olimpic : studenții au cucerit, la Varșovia, locul I la C.M. universitar, în timp ce „cadeții" au ocupat, la Göteborg, locul XI (!?) la C.M. de tineret, Steaua a cîștigat locul I în C.C.E. (m), dar formația feminină Universitatea Timișoara a fost eliminată încă din „sferturile" C.C.E., fiind învinsă atît în deplasare cît și pe teren propriu...

Este clar că nu toate lucrurile merg pe făgașul cel bun, că în diferitele sectoare ale handbalului există carențe care se adîncesc, că potențialul a scăzut. Care sînt cauzele ?

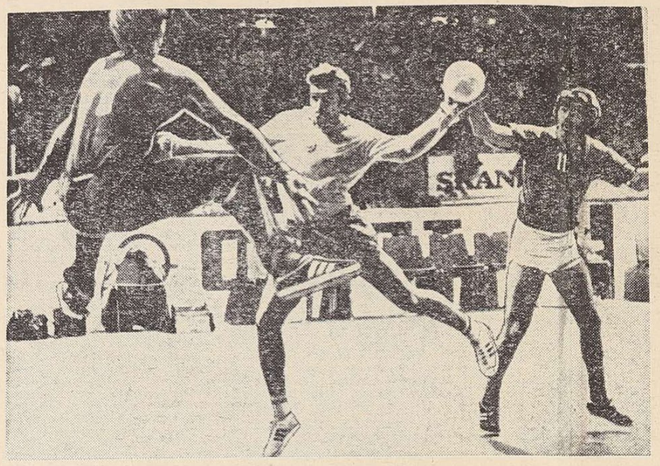

TOTUL PORNEȘTE DE LA JUNIORI !

Specialiștii susțin că la baza dificultăților tot mai evidente de reconfirmare a succeselor anterioare se află o seamă de realități ale handbalului de astăzi : universalizarea, mărirea „plutonului" valorilor autentice în arena mondială, precum aparea tot mai accentuată a tehnicienilor din diferite țări pentru a aduce în joc echipelor lor noutăți care să surprindă, care să dea un plus de eficiență și șanse sporite la primele locuri. Argumente realmente valabile. Dar **ce le-a oprit pe antrenorii noștri să țină pasul cu progresul general ?** De ce nu au mai adus ei noutăți în tehnica și tactica handbalului, așa cum a făcut-o, cu 10–15 ani înainte ? Răspunsul ar fi : pentru că, după opinia noastră și nu numai a noastră, **la nivelul cel mai înalt al handbalului nostru s-a instalat o păgubitoare stare de automulțumire,** antrenorii și cei mai specialiști crezînd că avansul creat între ei și tehnicienii altor țări în perioada 1955–1965 nu va putea fi remontat niciodată. **Nu mai există entuziasmul de atunci, nu se mai muncește cu aceeași tragere de inimă, nu se mai caută cu acea înfrigurare de altădată soluții novatoare.**

Ziarul nostru a întreprins, chiar în acest an, o anchetă în rîndurile antrenorilor formatiilor Diviziei A. Discuție și concluziile ce s-au desprins indicau ca sursă principală a neajunsurilor **lipsurile evidente din activitatea cu juniorii.** Pornind de la selecție (care nu respecta necesitățile de gabarit), continuînd cu pregătirea (antrenorii, din comoditate și din dorința de a obține mai repede rezultate, au sacrificat cu bună știință munca pentru pregătirea tehnică, pentru învățarea corectă a diferitelor procedee tehnice, acordînd prioritate pregătirii tactice, mai facilă și cu rezultate imediate, dar — evident — cu grave repercusiuni în timp) și încheind cu modul de promovare (total în neconcordanță cu necesitățile) în fiecare dintre aceste sectoare s-au săvîrșit și — de ce să nu spunem ? — se mai fac încă greșeli care împiedecă direct asupra dezvoltării handbalului nostru, asupra forței sale de a se menține în frunteа ierarhiei mondiale.

TITULARI ÎN ECHIPA NAȚIONALĂ, REZERVE LA FORMAȚIILE DE CLUB...

În mod firesc, toate aceste lipsuri s-au manifestat asupra dezvoltării handbalului nostru, a nivelului său și a valorii competitive a echipelor naționale. Lipsa de elemente valoroase, a pregătirii tehnice și tactice, cu gabarit corespunzător a dus la restrîngerea ariei de selecție pentru echipele naționale. S-a ajuns astfel, pe de o parte, la rechemarea în lot a unor jucători cu foarte vechi state de serviciu (Cornel Penu se pregătește, astfel, pentru a participa la cel de al 4-lea campionat mondial, primul fiind în 1967 !) sau, pe de altă parte, la handbaliști care în echipele lor de club sînt... rezerve. (Asta dovedește două lucruri : primul că **antrenorii nu aderă la noua concepție privind constituția fizică a jucătorilor,** lor ei doilea că **etii clubu-rile și secțiile, cît și antrenorii nu cu curajul să promoveze în echipe elemantele tinere).**

Antrenorul emerit **Nicolae Nedef** nu mărturisea că misiunea antrenorilor de lot este din ce în ce mai grea pentru că sportivii selecționați vin nepregătiți, cu un bagaj restrîns de procedee tehnice și, mai ales, fără deloc dorința evidentă de a munci. În aceste condiții — revenind la punctul de plecare, ca intr-un cerc vicios — se explică inconstanța rezultatelor, dificultatea tot mai mare de a face față — la nivel superior — în marile competiții internaționale. Și, tot de aici, necesitatea de a socoti fiecare competiție o campanie, de a-i acorda prioritate, sacrificînd obiectivele permanente.

MĂSURI FERME CARE SĂ ASIGURE VIITORUL, DAR PREZENTUL CINE-L ASIGURĂ ?

● Peste 40 000 de copii testați într-o singură acțiune ● Un plan de pregătire dens, la parametrii celor mai înalte exigențe ● Reunirea tuturor forțelor – o condiție a succesului

În lumina documentelor de partid, analizele efectuate de către C.N.E.F.S., dezbaterile organizate în presă au constituit un sprijin efectiv pentru handbal și federație de a depista cauzele care grevează asupra progresului și de a iniția măsuri care să asigure eliminarea carențelor semnalate, premisele pentru obținerea în continuare a succeselor care au contribuit și ele în ultimii 20 de ani la sporirea prestigiului sportiv internațional al României socialiste.

Secretarul federației, **Lucian Grigorescu,** ne arăta interesul cu care s-a acționat pentru îndeplinirea prevederilor **Programului privind dezvoltarea activității de educație fizică și sport pe perioada 1976–1980 și pregătirea sportivității române în vederea participării la J.O. din 1980,** aprobat de **Comitetul Politic Executiv al C.C. al P.C.R.** Astfel, a fost organizat cursul de perfecționare a antrenorilor echipelor divizionare, în colaborare cu M.E.I. cursul pentru profesorii care activează în unitățile școlare cu profil sportiv ; s-a revizuit sistemul competițional al seniorilor și al juniorilor, creîndu-se posibilitatea ca în fazele ce se desfășoară pe plan local să fie angrenate un număr mai mare de echipe ; au fost elaborate anul trecut și vor intra în vigoare în acest an normele, cerințele și baremurile pentru sportul de performanță, obligatorii de la seniori pînă la juniorii III ; au fost testați peste 40 000 de copii pentru a fi selecționați în grupele de performanță ; s-a alcătuit planul de pregătire și calendarul competițional al echipelor naționale, numindu-se antrenorii loturilor (seniori — **N. Nedef, C. Oțelea,** șefi de lot — **V. Galțan, Tr. Bucovală,** tineret — **m — E. Trofin, M. Costache,** tineret — **f — Tr. Bucovală ;** juniori — **V. Ionițe, E. Puchiu,** junioare — **Fr. Spier, G. Niță**) și responsabilitățile tuturor în acțiunea de pregătire a echipelor reprezentative care vor participa la C.M. (fetele la grupa B, în 1977, băieții la grupa A, în 1978) și J.O.

Avem toate motivele să credem în seriozitatea măsurilor. Ele vin să creeze **obligații** precise unor tehnicieni, antrenori și profesori. Handbalul are nenevoie, în paralel, de contribuția lor, în afara acestor norme și cerințe, la dezvoltarea școlii handbalului românesc, la crearea de noi trepte spre un alt vîrf, încă neatins în lume. Handbalul are nevoie și de conștiința lor de activiști într-un din cele mai îndrăgite ramuri sportive. Și mai are nevoie de reunirea tuturor forțelor pentru depășirea impasului de astăzi, pentru asigurarea forței necesare de a învinge a tricolorilor, pentru însufleți tuturor celor ce vor reprezenta handbalul românesc, astfel încît să lupte cu abnegație, cu dăruire pentru realizarea obiectivelor de mare însemnătate pe care partidul și statul le pun în față : **cucerirea titlului olimpic.**

TITULARI CU GOANA DUPĂ REZULTATE ȘI... FACILITĂȚI

Oricum am privi lucrurile, din orice unghi le-am analiza, ajungem la aceleași puncte nevralgice : ACTIVITATEA ANTRENORILOR. (N-am vrea să se întîlnească cît ocolim federația și de aceea vom spune, din capul locului, că pentru fiecare din lipsurile amintite o mare parte din vină o poartă forul de resort), Referindu-ne la antrenori, la cei de la formațiile divizionare îndeosebi, vom constata că activitatea lor poartă o accentuată amprentă de conservatism, evidentă mai ales în opoziția tacită pe care o fac la mărirea volumului de antrenament, la sporirea intensității. *Mulți dintre antrenori se lasă angrenați în goana după rezultate, fac tot felul de combinații care îndepărtează perspectiva, renunță la o muncă temeinică de pregătire a jucătorilor, îndeosebi a celor tineri,* a căror folosire le-ar putea prejudicia performanțele de moment, dar le-ar putea asigura în viitor o formație puternică, capabilă să facă față exigențelor. Sînt numeroase cazurile în care antrenorii acceptă — tot din comoditate sau sub presiunea „rezultatului de duminică" — compromisuri între ei și jucători. S-a instaurat la nivelul unora dintre sportivii de frunte o mentalitate conform căreia *„poți obține avantaje mari cu eforturi puține"* și, credincioși ei, nu acordă la eforturi intensive, se mulțumesc fie numai cu talentul, fie cu o pregătire sumară, cu „vicleni tactice" care o dată, de două ori — pot da rezultate. De vină, în egală măsură, sînt și CLUBURILE SECȚIILE DE HANDBAL, care se oferă să facă diferite facilități sportivilor pentru a-i aduce în echipele lor și care, apoi, sînt obligate să rămînă pe linia minimei rezistențe, a concesiilor fără sfîrșit.

Toate acestea favorizează și proliferarea indisciplinei. Numărul abaterilor și, firește, al sancțiunilor dictate (de la cîteva etape pînă la scoaterea definitivă din activitatea de performanță) au crescut îngrijorător, ca și aria lor de extindere : de la brutalități excesive pînă la încercarea de „aranjare" a meciului. *Aproape de necrezut, antrenorii se află adesea și ei printre imprichiați.* Este lesne de înțeles, în asemenea condiții, cam care este eficiența muncii educative a antrenorilor...

HOTĂRÎTOARE ÎNTOTDEAUNA, PREGĂTIREA LA ÎNALT NIVEL

ȘTEFAN BIRTALAN, maestru emerit al sportului : *„Cu toate că la ultima ediție a C.M. am fost primul în fundamentul golgeterilor și că, în general, înscriu cîte 6–7 goluri pe meci, nu sînt deloc mulțumit cu comportarea mea actuală. Și am să vă explic de ce. A crescut media de înălțime a componenților echipelor de handbal și, acum, un jucător care aruncă la poartă înălțimea nu numai obișnuita agresivitate ci și un zid înalt, aproape impenetrabil. De aceea cred că un inter modern trebuie să știe să colaboreze perfect cu pivotii și extremele. Împreună cu antrenorii mei am căutat și am găsit soluții de acest gen și acum lucrăm intens la perfecționarea lor".*

CORNEL PENU, maestru emerit al sportului : *„Unul din marile mele necazuri, care mi-a pricinuit nenumărate dureri de cap, a fost că în majoritatea cazurilor, am abordat principalele competiții fără o excelentă prospețime psihică, fără o putere maximă de concentrare. Mi-am propus să-mi organizez mai bine activitatea precompetițională și să ajung la aceste mari întreceri relaxat din punct de vedere nervos, calm și lucid. Acum mă voi ajuta, cred, și programul nostru de pregătire care este mai judicios alcătuit și fine seama de acest mare deziderat al portarilor. Sînt convins că voi fi din nou același portar destins, care-și domină psihic adversarii..."*

MARIA BOSI, maestră a sportului : *„Din totdeauna am simțit că viteza mea de execuție îmi depășește capacitatea de a manevra mingea. Cu alte cuvinte îmi lipsea tehnica, care ar fi putut să pună și mai mult în valoare calitățile mele fizice. M-am antrenat serios în ultima perioadă de timp pentru eliminarea acestor lacune și am credința că la primele confruntări internaționale adversarele mele vor fi surprinse".*

RADU VOINA, maestru emerit al sportului : *„De pe vremea cînd eram junior se spunea că dacă aș fi fost puțin mai înalt randamentul meu ar fi putut fi dublu. Acesta este motivul pentru care și acum principala preocupare a antrenamentelor individuale este la mine creșterea forței de aruncare la poartă și mărirea numărului de procedee tehnice în acest sens pentru a compensa diferența de talie. Acesta este sarcina mea de pregătire, căreia aș putea să-i adaug o îmbunătățire a rezistenței, deoarece am simțit, din ce în ce mai des în ultima vreme, că eficacitatea mea scade în finalurile de joc. Sper ca în acest sezon să fiu la finalizarea la fel de bun cum sînt un organizator de joc".*

ROZALIA ȘOȘ, maestră emerită a sportului : *„Principala calitate a unui pivot, sarcină pe care o îndeplinesc de multă vreme în echipa reprezentativă, este aceea de a reuși să prindă mingea în condiții grele și de a acționa rapid spre poarta adversă. Totdeauna m-am preocupat să găsesc soluții noi în acest sens. Să vă spun sincer nu mi-a fost ușor. Dar ceea ce eva tot am găsit. Sînt lucruri legate de poziția pe care trebuie s-o adopt în momentul în care mingea este la inter și de unele combinații cu extremele. Am obținut rezultate bune pe care le doresc confirmate în marile meciuri care ne așteaptă".*

REÎMPROSPĂTAREA LOTURILOR – UN MOMENT DIFICIL. DE CE ?

Discuție cu I. Kunst-Ghermănescu, președintele F. R. H.

— Care ar fi situația actuală, pe planul valorii și al perspectivei, tovarășe profesor Kunst-Ghermănescu ?

— Valoarea handbalului nostru masculin și feminin o certifică rezultatele și munca ce se depune la loturile reprezentative. În ce privește perspectiva lucrurile se prezintă puțin diferit. Împrospătarea echipelor reprezentative s-a făcut și o cred că se va face și în viitorul apropiat cu o oarecare dificultate. Cauza o constituie productivitatea scăzută, mult sub nivelul cerințelor formațiilor noastre fruntașe. Avem două divizii „îmbătrînite" și, în consecință, nici loturile de seniori și de senioare nu pot fi prea tinere. La fete, situația este mai grea, deoarece după grupa B a C.M. de anul acesta în calendar a-

— Cum a înțeles federația să corecteze lipsurile principalelor competiții interne ?

— Am luat mai multe măsuri, printre care aș aminti introducerea normelor de control la toate eșalonările competiționale mai importante și stabilirea unor cerințe de participare în care am inclus condiții legate de gabarit și de calitățile motrice ale sportivilor sau de unele criterii de virstă pentru Divizia B. În plus, apare ca o necesitate obiectivă prelungirea perioadelor de pregătire a loturilor, în care au fost de pe acum promovați unii tehnicieni tineri, dinamici, cu idei și metode noi de pregătire. Noi sperăm să obținem rezultate concrete, chiar mai repede decît am prevăzut în direcția depistării și pregătirii elementelor tinere.

— Sperați doar, sau aveți și unele certitudini ?

— Avem și certitudini. Vă voi explica și de ce sînt optimist. Am procedat la organizarea unor triaiuri, prilej cu care au fost depistate cîteva elemente cu mari perspective. Aceasta, în ciuda faptului că la echipele de juniori se manifestă încă mari greșeli în ceea ce privește instruirea. La 18 ani un tînăr handbalist are la noi serioase lacune de ordin tehnic și tactic, ceea ce, veți recunoaște, n-ar trebui să se întîmple în țara campionilor lumii. Acesta este motivul pentru care cred că în viitorul apropiat principala cerință în activitatea federației noastre va trebui să fie creșterea ritmului muncii, organizarea unui riguros control al activității de instruire la formațiile fruntașe și, totodată, lipsă. În încheiere, aș vrea să fac o singură precizare : noi privim situația generală a handbalului românesc în mod foarte critic pentru că acest sport are sarcini deosebite, legate aproape în permanență de cucerirea primelor locuri. Avem datoria, în consecință, să fim foarte exigenți, să gîndim, deci, mereu critic.

Pornind de la faptul că handbalul are un cadru organizatoric bine pus la punct, putînd constitui pentru multe alte federații un exemplu, că recentele măsuri — privind îmbunătățirea sistemului competițional, introducerea unor norme și cerințe obligatorii în selecția și pregătirea sportivilor și, nu în ultimul rînd, creșterea competenței tehnicienilor — vor contribui efectiv la mărirea potențialului, rămîne ca o sarcină permanentă a forului de resort, a întregii familii a handbalului nostru, **amplificarea eforturilor de punere în aplicare a hotărîrilor, sprijinul și controlul îndeplinirii sarcinilor.**

Dacă școala românească de handbal și-a cucerit un bun renume în arena internațională, aceasta se datorește și faptului că tehnicienii noștri au ocolit drumurile bătătorite și au găsit — cu iscusință — noi căi de exprimare tehnică și tactică. Aceasta acțiune — care a cunoscut, o vreme, o regretabilă stagnare — trebuie continuată cu și mai mult sîrg, dîndu-se posibilitate inteligenței românești să se afirme și în acest domeniu, să ajute efectiv performanța, să-i devină sport. **Federația, tehnicienii, antrenorii și activiștii handbalului au, de asemenea, datoria să-și amplifice eforturile de educare a sportivilor** pentru acceptarea unui volum sporit de muncă, pentru participarea conștientă la pregătiri. Este necesar să devină pentru toată lumea clar că reprezentarea handbalului românesc la C.M. și J.O. nu este numai o problemă a federației și a antrenorilor lotului, ci a întregului nostru handbal.

Există premise pentru ca handbalul să dobîndească și mai departe aceleași succese de prestigiu și ele trebuie fructificate prin muncă, ordine și disciplină.

Materiale realizate de
Hristache NAUM, Călin ANTONESCU

AL 5-lea TITLU MONDIAL, O SARCINĂ DE ONOARE !

Dortmund, 1961... Praga, 1964... Paris, 1970... Berlin, 1974... Memoria reține acest itinerar victorios al handbaliștilor noștri. Succesele lor au avut un larg ecou, au primit o înaltă apreciere.

După izbînda repurtată la C.M. de la Berlin, **tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU,** secretarul general al partidului, președintele țării, adresîndu-se campionilor lumii, spunea :

„Doresc ca, în numele conducerii de partid și de stat, precum și al meu personal, să vă adresez tuturor celor mai calde felicitări pentru victoria strălucită pe care ați obținut-o la Berlin, cucerind pentru a patra oară titlul de campioni mondiali la handbal (...) Exemplul handbaliștilor trebuie să insuflețească și să mobilizeze și celelalte echipe, pe ceilalți sportivi români — așa cum exemplul pe care oamenii muncii din România îl dau în înfăptuirea programului de dezvoltare economico-socială trebuie să constituie pentru sportivii patriei noastre un îndemn de a-și face fiecare datoria în condițiuni cît mai bune (...) În ce privește pe handbaliști, sper să ne aducă și un al cincilea titlu de campioni mondiali".

Însuflețitoarele cuvinte ale secretarului general al partidului au constituit și vor constitui în permanență un puternic stimulent pentru handbaliști, o misiune de onoare. Aflați la cîteva luni de campionatul mondial (Danemarca, ianuarie 1978), sportivii și antrenorii acestei discipline, care și-a creat o binemeritată popularitate în rîndurile amatorilor de sport de la noi, ale tineretului îndeosebi, au datoria să-și amplifice la maximum eforturile, să ajungă la nivelul de pregătire solicitat de exigențele cuceririi celui de-al 5-lea titlu de campioni ai lumii.

Posibilități există. Avem tehnicieni de frunte, apreciați în întreaga lume, avem și sportivi talentați, cărora li s-au creat cele mai bune condiții de pregătire. Decisive sînt **acum** hărnicia handbaliștilor și priceperea antrenorilor. Decisive la **campionatul mondial** vor fi abnegația și dăruirea cu care tricolorii vor lupta pentru o nouă izbîndă.

TREBUIE SĂ CREASCĂ ȘI NUMĂRUL ȘI VALOAREA PERFORMERILOR

Pentation modern

Prin entuziasmul, pasiunea și competența unui restrîns, dar inimos, grup de tehnicieni și sportivi, **pentatlonul modern românesc continuă să rețină atenția celor ce-l îndrăgesc și-l sprijină, prin rezultate notabile, de bună valoare europeană,** merituoasă răsplată a unor prelungite și lăudabile eforturi de afirmare a unei discipline care — prin complexitatea sa — solicită o mare investiție de muncă. Dintre cele mai recente afirmări internaționale ale pentatloniștilor români, să reținem, de pildă, **clasarea echipei reprezentative pe locul patru la recent încheiata ediție a Campionatului european de la Lvov,** competiție la care tînărul sportiv român **Iuliu Galovici ocupa un meritoriu loc șase la individual, ca și succesele realizate în cadrul Campionatelor internaționale ale României,** cîștigate de același Iuliu Galovici, precum și de selecționata țării noastre. Înregistrate de fiecare dată, în companii valoroase, aceste rezultate s-au bucurat de unanime aprecieri și au fost în măsură să readucă — după absența de la Jocurile Olimpice — optimismul în tabăra pentatlonului nostru modern.

Cît de îndreptățit este acest optimism, pe ce argumente se bizuie el, pînă la ce cote ale performanței se poate aspira, prin ce mijloace se pot obține rezultatele preconizate — iată cîteva întrebări la care încercăm să răspundem într-o primă analiză a pentatlonului modern din țara noastră.

VALOARE RIDICATĂ CONSTANTĂ, CONTACT PERMANENT CU ELITA MONDIALĂ

Preocuparea constantă, din ultimii ani, pentru afirmarea pentatlonului modern românesc s-a materializat — între altele — în medalia de bronz cucerită cu ani în urmă în Campionatele mondiale de juniori de la Upsala (Suedia), **Dumitru Spîrlea, Constantin Călina** și **Marian Cosmescu** aducînd atunci sportului nostru un trofeu prețios. Valoarea intrinsecă a acestei performanțe avea să fie confirmată cîțiva ani mai tîrziu și în Campionatele mondiale de seniori, echipa reprezentativă a României elasîndu-se mai întîi pe locul cinci, la Londra, și repurtînd, apoi, în 1974, la Moscova, un remarcabil succes, prin cucerirea medaliilor de bronz. Bineînțeles, aceste rezultate bune au fost dublate și de alte clasări pe locuri fruntașe în turnee internaționale de reputație mondială, atît pe echipe cît și la individual. Dumitru Spîrlea, mai ales, înregistrînd în ultimii ani deplina sa maturitate sportivă. **Ca lider al primei noastre reprezentative, Spîrlea a cunoscut cu fiecare an o creștere valorică a performanțelor sale și numai unii accidente au făcut ca el să nu se impună și mai viguros în arena mondială.** El evoluează constant, la un nivel ridicat, în proba de tir, în care rar se întîmplă să obțină rezultate sub 195 p. După cum se știe, **într-un recent concurs la Budapesta, Dumitru Spîrlea a înregistrat punctajul maxim în această probă, 200 de puncte din tot atîtea posibile, fiind al treilea sportiv din lume care realizează această performanță în condiții de concurs.** De asemenea, campionul nostru este un bun scrimer, crosist, înotător și știe de fiecare dată să-și dirijeze cu inteligență calul, în timpul de calitățile și defectele acestuia. **Constantin Călina, al doilea om al echipei, are și el calități evidente.** Obține rezultate remarcabile în proba de călărie (din păcate, din dorința realizării unui timp superior fortează ritmul, doborînd obstacole), este bun la tir (recentul concurs i-a „adus" un prestigios loc I cu 196 p), dar natația și crosul oferă încă destul loc pentru mai bine, după cum îi putem reproșa și inconstanța de care dă dovadă. **Iuliu Galovici pare să-și stabilizeze poziția de membru titular al echipei reprezentative.** Ultimele cîteva concursuri l-au impus prin comportări meritorii și rezultate bune, realizate atît în țară cît și peste hotare. Bineînțeles, nu omitem faptul că tînărul pentatlonist timișorean este încă la virsta junioratului și are evidente resurse de a progresa constant în anii următori.

Dumitru Spîrlea, campionul țării, evoluînd în recentul Campionat internațional al României, în care a ocupat un remarcabil loc doi.
Foto : Ion MIHAICA

Din păcate, **între acești trei sportivi,** care alcătuiesc în momentul de față echipa primă a țării, folosită ca atare în tot mai multe competiții, **și restul pentatloniștilor fruntași există o diferență mare.** În aceste condiții, ni se pare că **se impune,** ca o măsură de maximă actualitate, **necesitatea pregătirii la un nivel ridicat a unui grup de cinci pentatloniști, care să fie prezenți în toate întrecerile de anvergură** (campionate mondiale, campionate balcanice, campionate europene și alte turnee cu grad ridicat de dificultate), **să fie în permanent contact cu elita mondială a pentatlonului modern, condiție sine qua non a progresului și afirmării internaționale.**

TOATĂ ATENȚIA VIITOAREI GENERAȚII

Aminteam mai sus că acum cîțiva ani echipa de juniori a țării noastre ocupa un prestigios loc trei la campionatele mondiale. Nu s-ar putea spune că astăzi ar fi posibil din nou un asemenea succes. Și aceasta pentru că **din tînăra generație a pentatloniștilor noștri nu s-au desprins încă valori autentice, de mare perspectivă competițională.** Sorin Crăciuneanu, Vasile Nemețeanu, Ștefan Cosma, Eugen Pop, Gheorghe Atanasiu, Tiberiu Halasz s-au remarcat în diverse concursuri sau au cîștigat chiar probe în mari întreceri, dar n-au atins încă acel nivel care să le permită să abordeze cu dezinvoltură, cu încredere, cu șanse reale de cîștig o competiție internațională. **Acest fapt impune** cu atît mai mult din partea grupului de specialiști care lucrează în pentatlonul modern **o preocupare sporită pentru pregătirea acestor tineri.** La Olimpia, Școala sportivă nr. 1 București, la Universitatea Timișoara sau la Institutul pedagogic din Tg. Mureș **trebuie să se manifeste mai multă grijă pentru viitorul schimb al pentatlonului modern.**

În acest scop, ni se pare că se impune cu acuitate problema desemnării de antrenori specializați pe probe, care să lucreze cu grupe de sportivi numai în pentatlonul modern, verificarea periodică a tuturor celor care participă la pregătire și promovarea în grupe valorice superioare numai a sportivilor care justifică, prin rezultatele obținute, viitoare investiții, participarea la întrecerile de inot sau scrimă din cadrul campionatelor republicane, toate acestea ca măsuri cu caracter de urgență pentru asigurarea unui eșalon secund de valoros al pentatlonului nostru, din care să se poată selecționa viitorii mari performeri.

UN CENTRU SPECIALIZAT LA BUCUREȘTI SAU PLOIEȘTI

În condițiile în care selecția pentatlonistilor fruntași se face astăzi dintr-un număr restrîns de secții și de sportivi fruntași (există în țară doar patru secții — Olimpia București, Universitatea Timișoara, Școala sportivă nr. 1 București și Institutul pedagogic Tg. Mureș, cu circa 50 de sportivi legitimați), **soluția cea mai eficientă pentru a se asigura schimbul de mîine al pentatlonului nostru ni se pare crearea unui centru,** fie în București, fie în provincie, în care să se creeze condițiile optime de pregătire și antrenament, pentru a se urmări activitatea în producție cu cea sportivă, să se poată asigura un progres rapid la o masă mai mare de sportivi și implicit, o ridicare a cotei valorice a viitoarei echipe reprezentative a țării. În ce privește Capitala, există de pe acum premisele unui asemenea implicații, care are cea mai puternică secție din țară, să fie grupate și alte forțe de specialitate, pulndu-se astfel bazele unui posibil centru de pentatlon modern. Clubul bucureștean manifestă totală înțelegerea pentru această disciplină sportivă, dispunînd în momentul de față de un grup valoros de sportivi și de o bază materială în continuă dezvoltare. Însă nu ar fi necesare prea mari investiții pentru ca alci să se formeze nucleul viitoarei dezvoltări a pentatlonului modern din țara noastră.

În această idee, sugerăm federației și orașul Ploiești, cu reale posibilități de a organiza un centru de pentatlon modern, deținînd o bună bază sportivă și de o bază materială în continuă dezvoltare. Însă nu ar fi necesare prea mari investiții pentru ca alci să se formeze nucleul viitoarei dezvoltări a pentatlonului modern din țara noastră.

În acest scop, ni se pare că se impune cu acuitate problema desemnării de antrenori specializați pe probe, care să lucreze cu grupe de sportivi numai în pentatlonul modern, verificarea periodică a tuturor celor care participă la pregătire și promovarea în grupe valorice superioare numai a sportivilor care justifică, prin rezultatele obținute, viitoare investiții, participarea la întrecerile de inot sau scrimă din cadrul campionatelor republicane, toate acestea ca măsuri cu caracter de urgență pentru asigurarea unui eșalon secund de valoros al pentatlonului nostru, din care să se poată selecționa viitorii mari performeri.

UN CENTRU SPECIALIZAT LA BUCUREȘTI SAU PLOIEȘTI

În condițiile în care selecția pentatlonistilor fruntași se face astăzi dintr-un număr restrîns de secții și de sportivi fruntași (există în țară doar patru secții — Olimpia București, Universitatea Timișoara, Școala sportivă nr. 1 București și Institutul pedagogic Tg. Mureș, cu circa 50 de sportivi legitimați), **soluția cea mai eficientă pentru a se asigura schimbul de mîine al pentatlonului nostru ni se pare crearea unui centru,** fie în București, fie în provincie, în care să se creeze condițiile optime de pregătire și antrenament, pentru a se urmări activitatea în producție cu cea sportivă, să se poată asigura un progres rapid la o masă mai mare de sportivi și implicit, o ridicare a cotei valorice a viitoarei echipe reprezentative a țării. În ce privește Capitala, există de pe acum premisele unui asemenea implicații, care are cea mai puternică secție din țară, să fie grupate și alte forțe de specialitate, pulndu-se astfel bazele unui posibil centru de pentatlon modern. Clubul bucureștean manifestă totală înțelegerea pentru această disciplină sportivă, dispunînd în momentul de față de un grup valoros de sportivi și de o bază materială în continuă dezvoltare. Însă nu ar fi necesare prea mari investiții pentru ca alci să se formeze nucleul viitoarei dezvoltări a pentatlonului modern din țara noastră.

În această idee, sugerăm federației și orașul Ploiești, cu reale posibilități de a organiza un centru de pentatlon modern, deținînd o bună bază sportivă și de o bază materială în continuă dezvoltare. Însă nu ar fi necesare prea mari investiții pentru ca alci să se formeze nucleul viitoarei dezvoltări a pentatlonului modern din țara noastră.

Constantin MACOVEI